

A belső hiányérzet kompenzálása

Ha anyagi dolgok birtoklásával szeretnéd kompenzálni a belső hiányérzetedet, tudd, hogy az nem fog menni. Bármilyen belső hiányérzet erőlködést okoz számodra, és ez annál inkább meg fogja nehezíteni azt, hogy valamit elérj.

De ha nagyon lelkes és vidám vagy, akkor sokkal kevésbé számít az, hogy mit birtokolsz és mit nem, és annál könnyebben érsz el bármit.

Amíg olyan gondolatoknak engedsz teret az elmédben, hogy „arra nem vagyok elég jó”, „nem vagyok képes rá” vagy „nem érdemlem meg”, addig nem leszel sem lelkes, sem vidám.

Hogyan is legyél lelkes és vidám, amikor nemet mondasz önmagad vágyaira?

Hiába próbálsz ezeket a belső gondolatokat és a belőlük származó érzéseket külső – anyagi – dolgok birtoklásával ellensúlyozni, az nem fog menni.

Ma már tudom, hogy fiatal, pályakezdő koromban én is hordoztam magamban mindenféle, engem jócskán korlátozó gondolatot és hitet. Ezeknek a következménye az volt, hogy elég gyakran – tudattalanul – azt kérdeztem magamtól, hogy „Vajon elég jó vagyok?” A válasz persze – szintén tudattalanul – az volt, hogy „nem”.

Ma már azt is tudom, hogy hiába tűntem fel mások szemében sikeres pályakezdő fiatalnak, aki sokszor elegáns öltönyben jár dolgozni, és erre hiába voltam én is büszke, az öltöny nem volt képes kompenzálni a belső kételkedést.

Ugyanez igaz vállalatokra is.

A multinacionális tanácsadó cég, ahol pályakezdőként elkezdtem dolgozni, vállalatokat tett sikeresebbé. Ehhez természetesen nem volt elég külsőleg kozmetikázni egy vállalat arcukatát.

A piacon nyújtott magasabb szintű teljesítményhez egy vállalatnak belülről kell megújulnia: a vezetési filozófiának, az üzleti folyamatoknak, a szervezetnek, a vezetés és az alkalmazottak hozzáállásának meg kell változnia.

Ennek a gondolatnak a piac felé való közvetítéséhez a tanácsadó cég, ahol dolgoztam készítettett egy reklámot. A reklám egy tigriscsíkosra festett nyulat ábrázolt. Mellette a szöveg: „Ne várd, hogy üvöltsön”.

A birtoklás azonban nem megoldás.

A személyes jövőképnél nem elég azt mondani, hogy mid legyen. A birtoklás nem te vagy, egy vagyontárgy nem a te életed. Attól, hogy birtokolsz valamit, még nem válsz jobb emberré. Nem válsz sikerképesebbé, nem válsz kitartóbbá, nem válsz jobb vezetővé, nem leszel képes jobban lelkesíteni másokat.

Sőt, lehet, azon aggódsz, hogy a birtokolt dolgaidat miképpen biztosítsd, nehogy elveszítsd őket.

Kutatások kimutatták, hogy a munkahelyen egy előléptetés vagy fizetésemelés legfeljebb három hónapra dobja meg az ember lelkesedését és motivációját, utána a motiváció visszaáll az eredeti szintre. Miért?

Mert ami belül van – az illető gondolkodása, hozzáállása, az érzelmi reakciói –, az nem változott meg.

Sokan csak a pénzért dolgoznak, és nem veszik észre, hogy az gyakran nem vezet sehová. Persze, hogy kell valamennyi pénz, de hol jut egy karrierjében céltudatos, teljesítményorientált embernek ideje a gyerekeire, a családjára, sportolásra, olvasásra, vagy ami nem kevésbé fontos: a fejlődésre, a tanulásra?

Sok ember annyira el van foglaltva azzal, hogy pénzt keressen,
hogy nincs ideje meggazdagodni.

A birtoklással valami nem stimmel. Sokan a későbbi birtoklás reményében kitolják a vidámságukat a jövőbe.

Miért ne most legyél vidám? Miért kell neked birtokolnod bármit is ahhoz, hogy jól érezd magad, és lelkes legyél? A vidámsághoz tényleg fel kell halmozni? Tényleg ettől lesz jobb az életed?

Félreértés ne essék, nem vagyok a birtoklás és a magántulajdon ellensége, sőt. De tegyél mindent a saját helyére. Kell, hogy legyen egy lakásod, autód, és ennél *sokkal* több is. Igenis, *legyen* pénzed bőséggel.

A kérdés az, hogy életed adott szakaszában milyen céllal, mennyi, és *főleg*, milyen áron.

Munka és szabadság

Az ipari kor gondolkodásában a hangsúly az emberi cselekvésen van: azaz munka, munka, munka, munka.

Láttad a „Modern idők” című filmet Chaplinnel? Gyári munkásként egy futószalag mellett, két villáskulccsal a kezében rutinná vált, végtelenszer megismételt, ugyanolyan mozdulattal csavarokat szorított meg a futószalagon érkező munkadarabokon. Tette ezt megállás nélkül, az egész műszak alatt.

Amikor jött a váltás, és ellépett a futószalagtól, már nem tudta leállítani magát, és komikusan rángó karokkal ment az öltözőbe. Ez az, amit angolul úgy hívnak, hogy „human doing”, tehát csinálod, csinálod, csinálod és csinálod. Nem emberi lény vagy, hanem emberi „cselekvény”.

Az ipari korban az első lépés, hogy cselekedj, hogy azután birtokolhass, és lehet, hogy majd nyugdíjasként élvezed egy élet munkájának a gyümölcsét.

Hát ez az, ami azt okozza, amit tapasztalsz magad körül. Olyan munkát, olyan fizetést, annyi szabadságot.

Szabadság? Ha jól belegondolunk, elég furcsán értelmezzük ezt a nagyszerű fogalmat!

„Kivenni.” Azért kell kivenni, mert valahol bent van? Ki tette oda?

„Szabadságra menni.” Szegedre lehet. Nyíregyházára is. De szabadságra? Hol van, az ország melyik részében? Mik a GPS-koordinátái? Én ott akarok élni.

„Van három hét szabim.” Honnan? Ki adta? A többi 49 hét az rabság?

„Szabadidő.” Jó az időnek, hogy ő szabad! Az emberek miért nem azok?

Ha azt gondolod, hogy ez számodra követendő modell, nézz utána a gazdasági válságról szóló hírekben, hogyan tűntek el a válságot megelőző évek nyugdíjpénztári hozamai.

„Ha nem élvezed a valahová tartó utat, akkor azt sem fogod élvezni, amikor odaértél.”

Boér Tamás

Lehet tízszeres vagyond, lehet jóval nagyobb házad, még nagyobb autód, ha nem élvezed a megvalósítást menet közben, akkor azt sem fogod élvezni, amit megvalósítottál. Ha nem élvezed a munkádat vagyon nélkül, nem fogod élvezni vagyonnal sem. Ha nem élvezed nagyobb autó nélkül, nem fogod élvezni nagyobb autóval sem. Ha nem élvezed most, nem fogod élvezni akkor sem, amikor anyagiakban már sokkal többet birtokolsz.

Ez az oka annak, hogy a legtöbb munkavállaló a munkahelyén átlagban csak negyvenszázalékos teljesítményt nyújt.

Mi áll a névkártyádon?

Névkártyádon, tipikusan a neved alatt, ott van a foglalkozásod vagy a beosztásod. Ez azt mondja meg nekem, hogy mit cselekszel. Tájékoztatást ad arról, hogy mi a munkád. Ki tudom belőle olvasni azt, hogy körülbelül mit takar a munkaköröd, milyen jellegű tevékenységek adják azt, ami a „munkád”.

Ha azt olvasom, hogy tanár, akkor sejtem, hogy valahol diákokat tanítasz. Van valamilyen tudásod, amit másoknak átadsz.

Ha azt látom a névkártyádon, hogy könyvelő, akkor sejtem, hogy számlákat könyvelsz, kimutatásokat készítesz, adót számítasz ki az ügyfeleidnek és így tovább.

Ha azt látom, hogy ügyvezető igazgató, akkor tudom, hogy egy vállalat vagy vállalkozás legfelső szintű döntéshozója vagy. Vezeted, irányítod az adott szervezetet, hogy az teljesítse a tulajdonosok elvárásait. Célokat tűzöl ki, csapatot építesz, embereket irányítasz, feladatokat adsz ki, jelentéseket kérsz, értekezleteket vezetsz, beszállítókkal és ügyfelekkel tárgyalasz.

De ez csak sejtés. A látszat sokszor csal. Lehet, hogy két év múlva újból találkozom veled, és akkor már mások lesznek a „paramétereid”: máshol dolgozol, más pozícióban. Más a munkád. Aztán újabb három év újabb változásokkal.

Különböző névkártyáidból persze akár nyomon is tudom követni a karriered fejlődését; az egyes változások előrelépést takarhatnak. De ez a ritkább eset. A leggyakrabban a névjegy és a pozíció változása mögött *nincs* igazi változás. Még az is előfordul, hogy az új névkártya alacsonyabb fizetést takar.

A lényeg még mindig a cselekvés. A pénzért. Ugyanazzal a szintű gondolkodással.

Egy ilyen tipikus névkártyából nem tudok meg két nagyon fontos dolgot.

Nem tudom meg belőle, hogy hol leszel három, öt, és tíz év múlva. Nem tudom belőle, hogy merre haladsz. Nem tudom, hogy mi az, ami mellett elkötelezted magad.

És azt sem tudom, hogy az adott területen, ahol dolgozol, a kiválóak egyike vagy, a nagy tömeg része, vagy a „futottak még” kategóriához tartozol.

Pedig engem pont ez érdekel. A kiválóságod, az emberi nagyságod. Ezt a cselekvés önmagában nem adja meg.

Dunát lehet rekeszteni reggeltől estig dolgozó, hajtós, cselekvő emberekkel, akik nem jutnak semmire. Nem lesznek sem kiemelkedően sikeresek, sem boldogok. Keveset adnak másoknak, ezért keveset is kapnak cserébe.

Lehet, hogy a kiemelkedő sikerhez nem is a cselekvésben van a titok?

[Kattints a „Vissza” gombra további részletek olvasásához vagy a megrendeléshez.](#)